

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 18

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

33 årg.

Den 30 April.

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

1916.

Död från synden, liv med Kristus.

Rom. 6: 8—13.

i hava under långfredagen följt Jesus till Golgata och sett honom dö på korset, och vi hava stannat i tillbedjan inför honom, som av kärlek till oss dog korsets död.

I vår text för denna dag förutsätter aposteln Paulus att alla kristna människor hava dött med Kristus. Och i det textsammanhang, varur vår text är tagen, säger han, att alla som blivit döpta till Jesus Kristus, hava blivit döpta till hans död.

Vad innebär nu detta? Vi måste då se, huru vår text talar om Jesu död och dess betydelse. Först och främst säges nu här, att döden aldrig mer får någon makt över Jesus. Men en gång hade döden makt över honom, och det var, när han bar våra synder i sin kropp upp på korset och dog till försoning för våra och all världens synd. Men hans död var en död från synden en gång för alla, vilket innebär, att då syndaskulden en gång är försonad, då är den det fullständigt och för alltid.

Härom talar ock aposteln i Ebreerbrevet, där det säges, att Jesus med sitt eget blod ingick i det allraheligaste en gång för alla och vann en evig förlossning. Aposteln vill därmed säga oss, att allt som behöves för syndens tillintetgörande hos oss som enskilda människor och för hela släktet, det har åstadkommits genom Jesu död.

När nu vi hava blivit döpta till Jesus, så hava vi blivit döpta till en död från synden, till att helt bryta med världslivet och vårt eget själviska liv enligt de naturliga böjelserna. Därför skola alla, som tro på Jesus, hålla fast vid att de äro döda från synden. Synden har ingen rätt till oss, som äro döpta och tro på Jesus. Synden har ingen rätt till våra personer, ingen rätt till vår kropp, ingen rätt till vår hand eller fot, ingen rätt till vår mun eller vår tunga. Synden har ingen rätt över vårt tankeliv eller till vårt viljeliv. Vi ha med Kristus dött bort från synden.

Detta skola vi enligt apostelns ord hålla fast. Vi skola icke släppa till en enda av våra lemmar i syndens tjänst, så att de bliva verktyg för orättfärdigheten.

Men frälsaren icke blott dog för synden och från synden, utan han uppstod också från de döda genom Fadrens härlighet. Och om vi genom tron vuxit samman med Jesus i en lika död, så skola vi ock bliva delaktiga i hans uppståndelse för att leva med honom.

Det uppståndelseliv Jesus nu lever, är ett liv för Gud. Det är detta liv alla troende, små och stora, bliva delaktiga av. Vi hava växt samman med Jesus, såsom grenen växer samman med trädet. Och likasom grenen blir delaktig av stammens liv, så varda alla troende delaktiga av Jesu liv. Men

detta vårt liv är också ett liv för Gud. Detta skola vi nu också hålla fast.

Huru visar sig nu detta liv hos dem, som hava dött med Jesus och uppstått med honom? Aposteln svarar på denna fråga i sista versen av vår text och säger, att vi skola överlämna oss själva åt Gud och ställa oss i hans tjänst.

Ingenting kan för en människa eller för ett barn vara ärofullare och tryggare än att överlämna sig själv åt Jesus. Att vara i hans hägn och vård, det är trygghet, som förslår i tid och evighet. Och vad kan vara större och ärofullare för ett barn än att få tjäna den levande Guden!

Den som nu är genomträngd av Jesu livskraft, han vill leva för Gud. Han kan icke vara overksam, utan han sträcker fram sina händer och berder: "Gode Gud, tag du mina svaga händer och gör dem till vapen och verktyg i din tjänst, så att jag blott gör sådant, som främjar din ära! Tag mina fötter, och lär mig att gå på dina vägar till ditt namns ära och mitt eviga väl! Hjälp mig att använda min mun och min tunga till heligt och rent tal och till goda och ljuvliga ord till föräldrar, syskon och kamrater och för att priså och lovsjunga ditt heliga namn! Tag hand om mina tankar och min vilja, så att jag med kropp och själ och ande får tjäna dig här på jorden och tillsammans med alla frästa i din himmel får för evigt lovsjunga ditt namn.

J. B. Gauffin.

Brev från Kina.

Till söndagsskolbarnen från *Ellen Sundqvist*.

(Forts. fr. förra n:ret.)

Missionär Nyman är oss till mötes och hjälper oss med våra saker och skaffar oss bostad. Vi komma så till ett hotell Dagmar, där vi få njuta av en väl behöflig vila. Och det känns verkligen skönt att få sträcka ut sina lemmar i en ordent-

lig säng, efter att hava skakat på ett järnvägståg några dagar.

I Petrograd stanna vi något över en dag, bese litet av stadens sevärdheter och göra oss så i ordning för en ännu längre resa på rullande tåg. Med Ryska Expres-

sen resa vi nu igenom hela Ryssland, och då vi komma över Uralbergen, äro vi redan inne på asiatiskt område och därmed också inne i Sibirien. Uppe på Uralbergen är det mycket kallt och djup snö, vi passera där vid tvåtiden på natten. Men vi måste hålla oss vakna och göra en titt vid salustånden på stationen Katrineburg, där man säljer en mängd olika saker, förfärdigade av dyrbara stenar från detta berg.

I Sibirien är det ganska vackert och inte alls så ödsligt, som man föreställt sig. Visserligen ila vi stundom igenom stora slätter, men man ser också människoboningar litet varstädes, och på sina håll finnas riktigt stora byar. Mitt i byn reser sig vanligen en kyrka, så att det hela tar sig ganska bra ut. Vid stationerna i Sibirien är det också mycket vackert, men det vackraste vi se under hela resan, är onekligen trakten omkring Bajkal-sjön, ty där är det rent av storartat.

När vi komma till Mukden, äro vi redan på kinesisk mark, ehuru på japanskt område. Men så småningom komma vi in i det egentliga Kina. — Kina, de myllrande millionernas land!

I ett nu ter sig landskapet så helt annorlunda. Mycket folk, gröna ångar, tät med människoboningar — byar och städer om varandra. Det känns rätt underligt att så där tvärt vara inne i Kina. Men ännu mera underbart förekommer det oss, när tåget rullar in genom Pekings stadspört. Denna historiska stad, som varit så tillbomrad för allt västerländskt. Men evangelium, som gör sitt segertåg över hela världen — detta dyra evangelium har ock förmått att öppna portarna till denna stad och med sitt ljus lysa in i människornas hjärtan. Flera missionssällskap arbeta nu här i Peking.

Som tiden är mycket knappt tillmätt, få vi tillbringa endast en eftermiddag och en natt i Peking. Ty följande förmiddag måste vi resa med tåget, som går till Hankow. Det gäller därför att riktigt taga vara på tiden, ty vi måste ju se något av stadens sevärdheter. Vi besöka den danska legationen och få av konsuln pass,

som berättigar oss tillträde till det forna kejsrerliga palatset och det så kallade »himmelens tempel». Det känns underbart att få bestiga marmortrapporna till detta världsberömda tempel. Huru många millioners värde finnes ej nedlagt här! Ett litet stycke ifrån templet är uppförd en stor plåtå av bara marmor, och till denna plåtå leda flera trappuppgångar — dessa likaledes av marmor. Runt omkring resa sig ej mindre än tolv portar — allt i finaste marmor. Här på denna plåtå är det, som Kinas överhuvud skall tillbedja himmelen med ansiktet vänt mot templet. Här var det ock, som Kinas nuvarande regent, Yan-shi-kai, i närvaro av alla ministrarna i Peking tillbad himmelen, knäböjande, med ansiktet tryckt mot marmorplattan, vänd mot himmelens tempel, sedan han mottagit regeringen såsom rikets president.

Då jag stod där just på samma plats, där presidenten knäböjt, och blickade ut över templet, vars kupol reste sig högt mot himmelen — det var i sanning en underbar syn — kom jag ofrivilligt att tänka på Daniel, när han under fångenskapen i Babel gick upp i övre salen av sitt hus, vars fönster voro öppna i riktning mot Jerusalem, och där tre gånger om dagen tillbad himmelens Gud. — Tänk, huru mycket större det hade varit, om presidenten likt Daniel tillbedit himmelens Gud i stället för himmelen! Må vi därför bedja Gud, att evangelium snart måtte lysa klart över hela Kina.

Men vi få ej dröja länge i Peking, resans mål är Hankow, och tåget, som skall gå söderut, är redan inne. Vi skynda oss att få alla våra reseffekter i ordning och äro snart åter på det framilande tåget. Endast två dagars resa ännu, och så äro vi i Hankow. Huru skönt kännes det ej, att den långa järnvägsresan nu är ändad! Vid ankomsten till stationen i Hankow spana våra blickar omkring för att se, om någon av våra kära missionssyskon är oss till mötes. Jo, verkligen — där se vi vår kära syster Hilma Börjesson samt broder Enok Gillström. Vad det var kärt att se

dem! Gud vare tack, som så väl bevarat oss under hela resan och så lyckligt fört oss fram till vårt mål, Kina.

Kära små barn, glöm ej att bedja för Herrens sändebud i detta stora land. Skörden är mycken, men arbetarna äro få.

Efter några dagars uppehåll i Wuchang och Hwangchow resa vi åter men nu på båt uppför Yangtse-floden till Shasi, där jag nu är stationerad.

Här vill jag nu stanna och sluta med att presentera för eder två små solstrålar, som vi ha här på Shasi-stationen. Det är missionär Wandels två små flickor, Agnes och Dagny. Se de ej ut som riktiga små solstrålar? Glöm ej att bedja för missionärernas små barn. De få för-

saka så mycket härligt och skönt, som ni få njuta av i vårt vackra fosterland, Sverge. Glöm ej heller att bedja Gud för de små hednabarnen, att de måtte få lära känna Jesus, barnens vän.

Till sist beder jag att få frambära en hjärtlig hälsning till eder alla från skolbarnen här i Shasi. Vid ett möte, som jag hade med dem för en tid sedan, talade jag om, att jag ämnade skriva till söndagsskolbarnen i Sverge, och då bådo de alla om sin varma hälsning. Må nu Herrens rika frid och välsignelse vila över eder alla! önskar

Eder tillgivna

Ellen Sundqvist.

Shasi den 10 februari 1916.

Ljus efter mörker!

Med teckning.

*Ljus efter mörker! Sol går upp,
morgonen stilla bräcker,
slumrande blomma med slutna knopp
strålande solsken väcker.*

*Ut ifrån oron i nyväckt stad
vandrar en liten skara
fram mellan daggfriska blommors rad.
Säg, vilka de må vara!*

Bleka och sorgsna vandra de
hän mot en grav. — Där inne
blev han ju lagd, deras Mästare,
det ha de väl i minne.

»Men stenen», de säga, »tung och svår,
som gravens ingång skall stänga,
ingen av oss den flytta förmår!
Hur sko!a dit in vi tränga?»

Sorg och bekymmer! Ingen ro
gives åt trötta sinnen!
Hopp de ej äga och ingen tro,
blott många dyrbara minnen!

Där är ju graven, men stenen är
borta! — När in de våga,
sitter en ljusets ängel där,
svarar på häpen fråga.

»Jesus? Han lever! Fröjden er!
Oppet är dödens fängsel!

Graven har intet välde mer!
Se, han har bräckt dess stängsel!»

Klagan bytes i fröjdeljud!
Kvinnorna skynda åter
bort för att bringa det glada bud
till någon själ, som gråter.

Ensam Maria sitter där,
offer för känslor strida.
Var är den, som hon höll så kär?
O, huru såren svidal!

Då är han nära! Varm och klar
hans älskade slämma talar.
Ingen, som den, är underbar,
inlet, som den, hugsvalar.

»Maria!» säger han. Sorgen flyr!
Tåren torkad är vorden!
»Mästare! Mästare!» — Dagen gryr,
gryr över hela jorden! ELLA.

Söndagsskolan i Östra Värmskog.

Med fotografi.

Omkring 15 kilometer åt väster från Grums järnvägsstation i Värmland ligger Östra Värmskog. Från en av dess söndagsskolor önska lärare och barn få med Barnavännen göra en utflykt genom vårt kära fosterlands sköna bygder för att hälsa på våra många vänner i Missionsförbundets söndagsskolor.

Vi barn och lärare ha ju så mycket gemensamt. Varje söndag få vi samlas omkring Guds ord och gemensamt lovsjunga och tillbedja vår frälsare, som vill samla barnen till sig och sitt rike. Samma texter få vi läsa i alla våra söndagsskolor, samma sångböcker få vi sjunga i, och samma barntidning få vi läsa med dess intressanta och omväxlande innehåll. Allt detta gör, att vi känna oss förbundna

med varandra. Om vi nu låta Guds ord bli vår ledstjärna genom livet, så få vi till sist träffa varandra hemma hos Gud. Tänk, vad vi barn ändå hava det gott och välsignat!

Och vi, lärare, som i Guds stora vingård fått oss vår teg anvisad i söndagsskolan, må vi med kärlek och hopp så och vattna i trohet! Herren skall själv giva växten. Det kommer även skördedagar emellanåt, om också vi tycka, att det dröjer ibland nästan för länge emellan dem.

En kär hälsning sända vi härmed till söndagsskolans lärare och barn på andra platser i vårt land och förövrigt till alla, som denna hälsning kan nå genom denna vår tidning! Luk. 11: 28.

G-n.

J sparsamhetens tecken.

Med planch.

Varje gosse och flicka vet, huru innerligen roligt det är att susa ned utför en bra kälkbacke antingen ensam eller med en god kamrat framför eller efter sig på kälken.

Varje uppfostrare vet också, huru sådan vintersport friskar upp sinnet, skärper vakenheten och iakttagelseförmågan hos barnen samt gör dem käcka och hurtiga.

Men varje far och mor vet också, huru gossar och flickor nöta ut sina skor eller slita sönder dem vid kälkbacksåknigen, då de skola *styra* antingen med släpande täspetsar eller struttande klackar. Och litet emellan ska skorna lagas eller nya köpas. Men sådant kostar penningar, ja mycket penningar, isynnerhet nu under dessa dyra orostider, då skodon kosta nära på dubbelt så mycket som under vanliga tider.

Den här flickan å planchen behöver dock inte slita ut sina skor vid åknigen. Som vi se, håller hon fötterna gladeligt till våders och styr sin kälke med händerna aldeles som på en cykel.

Både flickan och kälken äro amerikaner. Men jag har velat låta dem komma

till svenska barnvänners begrundande, för det att mekaniskt intresserade och praktiska människor måtte behjerta saken och snart låta oss få en lätt styrbar kälke för våra gossar och flickor, så att vi slipa ifrån den dyrbara skonötningen i kälkbackarna.

Förlorad och återfunnen.

Stormen for med raseri från havet in mot land. De skummande böljorna rusade upp mot den branta stranden, allt högre tornade de upp sig, och allt vildare blev stormen. Kustvakten i den lilla staden Hampton gick betänksam fram och tillbaka längs stranden. Då och då stod han stilla och såg ut över havet för att spana efter något skepp, som möjligtvis kunde hotas av de dolda undervattensklipporna.

Plötsligt hör han ett skott och ser raketerna gå upp. Ja, där — icke så långt från stranden, ser han ett fartyg. Raket

efter raket går upp; ett skrik från många strupar skär igenom luften. Folk ilar till stranden — de vilja gärna hjälpa, men de kunna icke uträtta någonting. Fartyget kan icke motstå de starka vågorna — den största av dem slår över det och drar det ned i djupet. Den natten slutes månet öga för att aldrig mera öppnas här på jorden.

Morgonen gryr, och då den första av solens strålar lyser på den ostliga himmeln, är stranden full av människor, som vilja se, om något av vraket från det stora fartyget har kommit i land. Men ännu har man ej upptäckt något.

Kustvakten går fram och tillbaka, men plötsligt stannar han. Han lyssnar till ett underligt ljud, som höres i närheten, men han ser ingenting. Ljudet upprepas, men han förstår ej, varifrån det kommer eller vad det betyder. Han går efter ljudet, och då han kommer bakom en klippa, upptäcker han en stor, svart Newfoundlands-hund, som våt och utmattad ligger lutad mot klippan. Han går närmare. —

Är det möjligt, att denna hund varit med om det förfärliga skeppsbrottet och lyckats simma i land? Mannen närmar sig, men hunden morrar åt honom. Han vill klappa dess huvud, men den vill inte tillåta det. Då hunden lyfter huvudet, ser mannen, att det hänger någonting vitt omkring hans hals. Det är en liten flicka, som håller sina armar omkring djurets hals. Är barnet levande eller dött? Kustvakten kunde icke se det, men han tog försiktigt upp barnet i sina armar. Hunden tillät det, men vände icke ett ögonblick sina ögon från den lilla flickan. Hon var synbarligen livlös och kall, där hon låg i den kraftfulle mannens armar. Han svepte in den lilla i sin kappa och gick hastigt till stationen, som låg på andra sidan om klippan.

Vilken ägde den lilla flickan? Tillhörde hon rikemans barn? — Den lilla klänningen hon hade på sig, var av fint, gott tyg, och därav slöt mannen, att hon måtte tillhöra förmögna föräldrar. — Vad skulle han göra med detta barn och den stora hunden?

Då han kom till stationen, sporde hamnkaptenen: »Vad är detta, som du bär så försiktigt, Humpfrey?»

»Jag fann detta barn på stranden, kapten. Det är förmodligen sköljt i land av vågorna, eller också har hunden fört det till stranden från vraket därute; de lågo tillsammans bakom klippan, och den lilla hade lindat sina armar om hundens hals.»

Kaptenen gick närmare och såg på den lilla flickans ansikte. Ögonen voro ännu slutna, och det lockiga håret föll ned över hennes bleka kinder. »Var har jag sett detta barn förr?» sade han med rörelse.

Han såg oavvänt på den lilla och frågade kustvakten noga, var och huru han funnit henne.

»Du kan låta den lilla stanna hos mig så länge», sade han. »Bär henne in, så skola vi göra vad vi kunna för henne.» Därpå tillade han liksom för sig själv: »Om hon lever, skall hon få fylla platsen efter min lilla Anna, som Gud tog ifrån mig.»

»Här får hon det bättre än vad jag kunnat göra för henne», sade Humpfrey, då han varsamt lade barnet på en mjuk soffa i ett varmt och hemtrevligt rum. Hunden hade följt dem, det var som om den förstod, vad som föregick, och den viftade på svansen till tecken av belåtenhet. Då Humpfrey böjde sig ned över den lilla flickan för att kyssa hennes panna, kröp hunden, hennes förste räddare, fram och slickade den gode mannens händer.

Nu tillkallades en tjänarinna, den lilla fick ett varmt bad, och allt möjligt gjordes för att återföra henne till livet. Slutligen öppnade hon ögonen, men då hon varnade idel främmande ansikten, började hon gråta.

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 1—7 maj 1916.

- M. 1. Matt. 6: 43—48. Den fullkomliga kärleken.
 T. 2. v. 43. Fädernas bud om kärleken.
 O. 3. v. 44. Jesu bud om kärleken.
 T. 4. v. 45. Guds faderskärlek.
 F. 5. v. 46. Publikanernas kärlek.
 L. 6. v. 47. Publikanens vänlighet.
 S. 7. v. 48. Älsken fullkomligt.

Söndagsskoltext för den 7 maj.

2 Sönd. e. Påsk.

Den fullkomliga kärleken.
 Matt. 5: 43—48.

Minnesvers: Ef. 5: 1, 2 a. Så varen nu Guds efterföljare, såsom älskade barn, och vandra in i kärlek.